

הלבות ברבת המזון סיון קצר ר

ביאורים ותוספים

[שנה ב ס'ק יט]

וזמן לר' רב פוקס הוא מקובן⁽²²⁾.

(22) והחו"א (או"ח ס'ק א) נ החלק על זה, וסביר שזימון הוא מודאורייטה [ראיה מה שכטנו לעיל סי' קצב ס'ק א], ועל כן כתוב בשונה הכתובות (ס"י שאין ליתן לנו יג' למן על ספק החזקת, והסביר שהייתם בשלדייר יש שלשה גורמים.

ומחתמת דעת החזו"א, הרורה הגראי"י קניבסקי (אורחות רביינו ח"א עמי פה) לכדרו שלא למן בסעודת הבר מצוה שלו. אכן בערך השלחן (ס"ג) פסק בדעת המשגבי, והסביר שכן המנהג פשטו שחנן הבר מצוה ממן בסעודת הבר מצוה [בלא בדיקה אם הביא שתי שערות]. ואף הקצתות השלחן (ס"ג מה ברה"ש סוף ס'ק ט) כתוב שהמנוג שכך יג' זמין, והסביר החאים (ס"י קפו ס'ק יב) אף ביאר כן בדברי הוויה, שמצווח ליתן כוס של ברכה לבני כדי להנני במצווחות.

[שנה ב ס'ק חט]

מיירי בחרש המדריך ואינו שומע⁽²³⁾.

(23) וכן לבוי ישן, כתבל לעיל (ס'ק לה) שלדעת השיע' שם משורף לזמן ערחה מרותה שניין שומע, וראה שם (ס'ק לד) שהטה"ז חולק על זה [לגביו תפליה].

כל זה לענין צירופו אליהם, אבל הוא עצמו בודאי אינו יעצה ידי זמין בשישן, שהרי אין ענה לזמן, ובמו שמדובר רק בזמן (ס'ק ר ס'ק ג), וכמו כן אין יעצה ידי ברכת המזון, שהרי אין שומע את הברכה, שאפילו במתנתמן כתוב בביבה"ל לעיל (ס"י קצג ס"א ד"ה וצריך) שלא יצא ידי חובת ברכת המזון.

[שנה ב שם]

וחזר השועץ אין מדבר, עין בפרי-קסרים⁽²⁴⁾.

(24) שהפמי'ג (א"א ס'ק ח) דין לחיק בין זמין בשירה, שמגדרים אותו ששהicina שורה על כל ערחה מישראל, בין זמין בשישה, שיתכן שאינו מצטרף. וכן פסק בשיע' הרוב (ס"י ר שבשלשה ענית המיעוט מעכבות [על כל פנים ציריך שיחיה ראי לענות, כדכתיב השוע"ע הרבה ר' ס"א]). אך בעשרה, קיימה לא שבדרב שבקדושה.

ואמנם, בשלעדיו יש שלשה מומינים, כתוב הקצתות השלחן (ס'י מה בד"ה ס'ק ג) שמוחוו לענטה עמהם.

אם גם לבוי צירוף שיוכור ליוםן, שהוא ענין של בזין, מצינו לבוראה להדריך, שתברת המשגבי לעיל (ס'ק צט ס'ק י) שאינו מצטרף למנון עשרה, אך לזמן בשלשה יתכן שמותר לצירוף [ולבוארה בונתו ורואה לזמן בשירה ולא לזמן בעשרה, וראה בדרכינו שם].

[שנה ב ס'ק חט]

אללא שאינו חכם קל-קע' כאשר אין נשוי וקעם מתקין אותו לשוטה⁽²⁵⁾.

(25) וראה בביבה"ל לעיל (ס'ק מה ס"ח ד"ה הוא בשיטה) שהאריך בהז, ומה שהקשה על דברי המג"א שבייר שמודבר רק במ"ש שאינו חכם כל כך, אכן למשה הטבים עם דבריו.

[ביה"ל ד"ה מצטרוף]

ואם-כן אף דשומע קעונה, מכל מקום הם לא עדריא מדידה בעצמו, ונשאר אצלם קדרכו בדרכו [בד' קלא שמיעה לא-קעונם]⁽²⁶⁾.

(26) וכן הביא הגראי"י קניבסקי (קהלות יעקב ברכות סי' יג' אות ג) המשך במילאים עמוד 37

[שנה ב ס'ק כד]

אם הוא ורק מפני שיש ומעליה⁽²⁷⁾.

(27) ובשות' אור ליזין (ח"ב פ"ג תשובה יא) כתוב שלדעת המחבר שקטן שהגיע לעונת הפעות מצטרף לזמן, לזמן בשולשת אפשר לזרוף כבר בגין שיש, אך לזמן בעשרה יזרוף רק בגין פ"ג עד שנים גדולות ואחד קטן, לא יברכו על כוס, כיון שעלי העד ה_kbלה אין לבך על הкус בפחות משלשה, ובקטן יש לחוש לדברי האמורים שאנו מצטרף.

[שנה ב ס'ק כה]

הינו אחד ולא שניים, בין לשלשה בין לעשרה⁽²⁸⁾.

(28)ammen לגביו קדיש ברכו וקדושה, הכריע השיע' לעיל (ס'י נה ס"ד) שאין קטן מצטרף למנון ערחה. וכותב הביה"ל שם (ד"ה ולא'') שהוא מושם שדרבר שבקדושה חמוץ יותר יוחר זיש להעיר שבמשנ'ב כאן (ס'ק טו) כתוב שאף זמין בעשרה נחש בדר שבקדושה, מומלא אפיקול כדי לומר מחתמת והcorr השם). והמג"א (ס'ק ו) ביאר שבברכת המזון אפשר לזרוף קטן שאינו מוכרח לאכול, ובשות' שבת הלוי (ח"א ס'י ה, על סי' ו) באיר בדרכו נסופה, תשפילה שערכה עשרה מיטעם דבר שבקדושה, ציריכים ודוקא עשרה גורמים, מה שאין ברכת המזון שיש בברך דין זמין בשלשה, מומלא אפיקול כדי לומר 'אלוקיני' בעשרה אפשר לזרוף קטן.

[שנה ב ס'ק כו]

דאמרין פין שהגי'ן לכל שניים, מסתמא כבר הביא שטי' שעורת ואין אroke בדקה אמר זה⁽²⁹⁾.

(29) וכשאכל דקתן מבעוד ים,واب לבך ברכת המזון בלילה משגעשה בר מצח, כתוב הכה החאים (ס'ק לב) שנראה שאינו מצטרף, שהולכים אחריו תחילת השעודה. לענין האם יכול להיות המזון על הкус, כתוב בשות' שבת הלוי (ח"י סי' נו) שבומני שאינו מוציא אחרים בברכת המזון מאחר וכל אחד מביך לעצמו, יכול לזמן בלילה על הкус. והסביר, שבאופן שהאחרים לא אכלו כדי שבעיה חווים רק מדורבן, יכול להוציאים גם בברכת המזון, שאף הוא חייב בברכת המזון מדורבן. ראה עד בדרכינו לעיל ס'ק ח. וכן לשל סי' קפו ס'ק ד לענין מי שאכל בעודו קטן ואחר כר הגודל וודין לא תחכל המזון שבעודו. [וראה מה שכטנו בשעה'צ' להלן ס'ק יט לענין זמין בגין יג' שספק אם הביא שתי שעורות].

[שנה ב שם]

אבל אם בקוויה ונמצא שאין בו שטי' שעורת לא מצרפין לה. לזמן⁽³⁰⁾.

(30)ammen למם לעיל (ס'ק מה ס'ק מ) כתוב, שבדרבנן מקילים אף אם לא נמצאו שתי שעורות, מושם שתולמים שהו שעורת ונפלג, וצין שם לדברי המג"א כאן, ונשאר בעריך עיון קטן.

[שנה ב שם]

אבל אלו קדיעות הוא ורק לענין צוות שיקחה מצטרף לשולשה ולעשרה⁽³¹⁾.

(31) ובאותן שאכל בן אשכנו עם בני ספרה, ריש שם תשעה אנשיים וקטן, דעת הגרש"ז אוירברך (וاثת הברכה עמי 132) שזמין אחד מבני ספרה בשם, והבן אשכנו ענה בלחש ללא החזקת השם. וכן דעת הגרא"פ שינרג (שם) והגר"ש וואונר (ברכת שם פ"ח הע' 376) לגבי זמין בשלשה.

הלוות ברכבת חמוץ סימן קצט ר קג באור הגולה

וירודע למי מברכין, מונגןין אליו (כח) וממצויר (כט) בין לשלה פון לעשנה: הגה ויש אומרים דאן מזרפין אותו כלל * עד שיהה בן שלשים עשרה שנה, (כו) dazu מחותיקון לה בגודל שבביה (כט) שתי שערות (הרא"ש והרדי פ' ג' שאכלו וטור). וכן נוגינין ואין לשנות. (ו) (כח) ותרש (כט) ורטה, אם מקתנים ומבקנים * מצטרפין לומן, אף על פי שאין מונגןין עליו:

ר דין הפסיק כדי לברך, וכו' ב' סעיפים:

א' **שלשה (א)** *שאכלו כאחד, **אחד (ב)** מפסיק (ח) על-כחו לשנים ועונה עמהם ברכבת (ג) [ז' מזון], **א'** ברכות מה לא פושת קרקעיא שם

שיעור תושבה

(ג) ז' מזון. ומיש קשם הטעו, עין בטיז באיר כובי ויראפרום, ויע"ש בא"ר דראבעה פפסיקין לששה פון פון לששה קרי רבא, ע"ש. ומיש בה"ח שם קמ"א אם קרי ה' בעבוריה כי, צאנ' אנטקטיינו שולקל פה ויל' רלא רצון פנזה בין יהוד ששה שהביסקי הטעורה, מיהו אם כל אחד קברך לאצמו לוחש ליתין בה, עין סי' קוץ ס"ק (ה, מ"א): (ו) וחרש. דזאך חרש הקבר או אין שמע שושה שאינו שווה גמורו, ליה י' מזון:

(ח) על-כחו. ואם לא הפסיק הוא אין זיין זמן, מ"א: (ו) זמן. במב' הטורה: כי יש הספק פעם אחת יכול לבקש פעם שני, ובקב' הב"ה דרמי שערת פון מגה, רצין רגנרטרו עמו ב' אקרומים שלא יקנו בילוי לנוין עם הב' בשארם, שוב לא יайл זעפין עם הב' בשארם, אבל אם קרי ז' או ח' הפסיק לבי' יכול לבקש אחריך פעם ב'. במב' הטורה: ואם הב' י"ד, מפסיקין ג' זמן, אין צורך לבקש אלא עד שאמרו ברוך אללינו, ואם קרי ז' זמינו, ובמב' הקמא: ג' זמן:

באור הגל

עין בעית-המיד לרבות ואלה רביה: * עד שיתאהן בון שלשים עשרה שנה. וירוצה לוינה, אפלו אם היבא שערות קום שלשים עשרה לא קניין זמיא ורכיה ז' כ"ב הפרישה והב"ח: * מצטרפין לומן. עין במשנה ברונה רמנוי חתרש קובר ויאנו שומע. לאורה פשות דזוקא לנען צורף ההא, אבל הוא אין בון לתחילה שיתאהן הא מונגןן בחברת-הקסון. דקה איקנא בון נטה עסיך ירך לאחסין לאינו, ואם אן דושטע בצענו, אבל מוקם הם לא עדריא פדריה צבצומו, ונשאר אצלם פרוכוס ברבו לברך בלא שעה לאאנסון⁽²⁶⁾. אסידרך עזאייה קהירוש ובו עזאייה איר שטבב גיטוב עין זה לטענן שאין כדי שיתאהן שליחת-ציבור לתחילה גיטוב פע羞 זה, עין שם. והנה בונן שיתיה פונגןן מוצאיין בברחת-הקסון בדוריא דרכיה ההא, אך קבאים שאין מוצאיין בברחת-הקסון יכל ובל אדריך לרעצו, והקונן בר' גברוי לרב', אפרשר דיש להלן בונה שיתאהן הא מזפונ לתחילה, ולא דמי לתפללה, רח' רצון נמי באדריך לרעצו, אבל שברך התפלל בעצמו מוקם הוא מפני שטקה נח' לו לא זה מזפונ, מה שאין בון הכא שיתאהן שאומרים ברוך שאלכני וכ' הלא פיטמיים אאניגט, וזה אכפת לנו אם מי שאמר בברוך אינו יכול להשמיע לאינו. וץ רקיע זין:

* שאכלו כאחד וכו'. עין במשנה ברונה. והנה קשלון עורך לא בדור ניל' אמר שער שערנים קרי דנוצים לאיזה, ואז בון בועל-ברחו העד להנפיק לתם קשי' עסיך לרעצו, ומטתקא הנייה גמי' קרי באפנ' זה. ואל אדריך מפקסיק ליטשום וועדים ביל-פֿאַפְּה שער ברכות-הקסון, ואן מוקם פשלוח'רין להבטחה: בא' הווא אינ' רשאי לברך ולטאת לשוק כי, וזה מידי באני נח'ין ליל' לרעצו זוקא, ובמיאר דרכיה ביטוי-יוסף לרוץ שיט ר' חי אאנ' דמקל' לאחסן לאצט דמי' בחרן, ומתקא הנייה גמי' קרי באפנ' זה. ואללו קרי אדריך מפקסיק לשערן ביל-פֿאַפְּה פשא'ר אינש' ווועס פוחזון אונוו (כת) ושותה. לא מידי בשותה גמור, רזה (כט) אין מצטרפין. אבל און שיטר ווועס קפונן, דלאו בר דעה הווא, ובדעליל ביטון נהנה שיט שברחת-הקסון הווא מן התורה, ובשל תורה אין טומין על חזקה זו דמספקמא הביא. (ט) מיהה, אם הקונן אין אומר פי און מיטרך. ובכל ברחת-הקסון מברך כל אחד ואחד לעצמו מנגנון (ו) כמבעאר ביטון קפוג סעיף ז, ליתין בה, דבון שתהווא בון י"ג שענה סטכין (ט) בונה על חזקה: (כח) וחחש. מידי (כ) בחיש סדרבר ואינו שומע⁽²⁷⁾, דלאו בחיש גמור קונן לא דפטור מכל המצוות בקטון, דלאו בר דעה הווא, ובדעליל ביטון נהנה שיט שברחת-הקסון ואון מיטרך. ומחרש השומע ואינו מדרבר, עין בפרוי-קז'יטים⁽²⁸⁾:

א' **(א)** שאכלו כאחד וכו'. ווועז לומו, (ט) שחתחילו לאוכל כאחד, וגמורו שניהם מוקם מתחילה ווועזים לברכ ברכות-הקסון, אלא מן דין מה'ין ז' זמן רוזחה לשון נדי, שפריחין ומבדילין אותו:

שער הצעין

(יג) עין בביבתי-יוסף בשם הריב"ש ובמאנדרוף ובברבי-יוסף: (ט) מנג'אנדרוף ושה'א: (ט) בוגרא-אנדרוף וש'א, דלא ב'ה' וועל-טפמי, וען במשכונות-יעקב מלך ר' ברכות-הקסון: (ו) קומן בוט'ר ברכות-הקסון: (ט) מנג'אנדרוף: (ט) קומן בוט'ר ברכות-הקסון הא מונגןן ז' ואן ער'ה ה' פריך ג' שאכלו: (ט) אחים'נים: (ט) אונז'אנט: (ט) ווועז ביטון קונג במשנה ברונה עיר-קטען יט:

הלבות בברכת המזון סימן קצט ר קג

וירודע למי מברכין, מונגןין צורי (כח) ומצרכף (כו) בין לשלה פון לעשנה: הגה ויש אומרים דאיין מצרפין אותו כלל * עד שיהא בן שלשים ומשורה שנה, (כו) dazu מחייבין לה גדול שבחיה (כ) שתי שערות (הרא"ש והרדי פ' ג' שאכלו וטור), וכן נוגיגין ואין לשנות. (ו) (כח) ותרש (כט) ורטה, אם מקתנים ומבקנים * מצטרפין לומן, אך עילפי שאאן טהור שופע הרכה (מהיריל): **יא ימי שענדו על עברה (ל) אין מונגןין עליו:**

ר דין הפסיק כדי לברך, וכו' ב' סעיפים:

א *שלשה (א) *שאכלו פאחה, אחד (ב) מפסיק (ה) על-כחיו לשנים ועונה עמהם ברכת (ג) [ז] זמן, א' ברכות מה לא פושט קרתק"א שם

שער תושבה

(ג) זמן, ומיש קשם הטור, עין בטיז באיד' ברכ"י ויראפרום, וע"ש בא"ר דראבעה פסיקין לשעה פון פרנ' לשעה קרי דרא, ע"ש. ומיש בה"ה בשם המג'א אם קרי ה' בעבוריה כו, עיין אנטקטיינר שולקל פה וטל' לאך מון פנזה בין שוח השהקסן הנורו ברכות, מיהו אם כל אחד קברך לעצמו לוחש ליתן בה, עין סי' קצט ס"ק (ה) (ו) וחרש. דואך חרש פקבר ונאיו שמעו שושה שאינו שווה גמורו, לי' מ"א:

(ו) על-כחיו. ואם לא הפסיק הוא אינו יצא זמן, מ"א: (ג) זמן. מבב הטור: מי שהפסיק פעם אחת יכול לפקסיק פעם שני, ובמ"ה מ"ז רמץ שערות פון מגה, רצין רגנטרוף עמו ב' אקרם שלוא קובנו בילויים לזמן עלי', ויל' וביב כמא: אבל אם קרי ה' ברכות א' והפסיק א' לשנים, שב לא יול' הזמן עם הב' באנדרם, דראיל' וביב כמא רק פעם ב'. מבב הטור: ואם י"ד, מפסיקין ג' זמן ארך לפקסיק אלא עד שאמרו ברוך אלל' גניינו, ואם צוריך לפקסיק לאו י' זמן. ובמבב כמא: ג' זמן

באור הלחכה

עין בעלה-תפקידים ללבוש, ואלה רכה: * עד שיתאה פון שלשים ושתעה שנה. ורוצה לויה, אפלוי אם היבא שורות קום שלשים ושתעה לא קניין נמיין וכ"כ הפרישה והב"ח: * מצטרפין לומן. עין במשנה ברינה דמיוני בחרש בקבור ואינו שומע. לאורה פשות דרואה לנגן צורף ההא, אבל הוא אין בדור לאתחלה שיתאה הא מונגן בקבורתם כהוונות. דקה איקנא פה שורה דרכ' להלמי לאנו, ואם און דושוע בצעה, נקל מקום הם לא עדריפא מדרה' בצעמו, ונשאר אצלם פרכובו ברברו לברך כל אל שמעה לאוון²⁶. אסידריך קצאיי בחרוש רבי עזקבאי איר שבסוב גם-בון גען זה לנוין שאן קראי שיתאה שלית' צבור לאתחלה גמ' פעם זה, עין שם. והנה בונן שעין פונגן מזיאין בברחות-פוקון בברחות-פוקון בראין דרכ' ההא, אך כבאים שאן מזיאין בברחות-פוקון וכל אדר בקבר לעצמו, והקונן ומור דרכ' לברך, ואשר דיש להלן קה שיתאה הא מונגן לברבון נמי עדר קברך לאצמו, נקל קומס נלא מה שחוור ומונתעל בשליח-ציבור אף שברך התפלל בעצמו מוקם הוא מפני שבקנת חoil לא זהה מוקהה, מה שאן ב' הכא שחנוים שאומרים ברוך עזקבאי וכי כל אל פשעתם לאין-קדים, וזה אכפת לנו אם מי שאמר ברוך אין יכול לשלמייל לאן. ציריך צין:

* שאכלו כאחד וכו'. עין במשנה ברינה. והנה בטלון-עריך לא בך נקל אם מני שעשנים קרי נזוצין לאצמו, ואז בך בעיל-ברחו כאחד להפסיק לסתם קום שענקו, ומתקבב קברך ג' וחוץ ג' ברכ' דראין להפסיק להם פשתם ווועס כבל-ברחו (אם לא ג'יניא קברות-פוקון אוון קמץ' בטלון-עריך להב' ורב' ה' ברכ' ווועס כבל-ברחו) לא לברך ולזאת לשוק כי, וזה מורי באנט' חמוץ לילך לדרכ' ווועס, מכבר דרכ' ביטוי-יוסף לרץ שיטת רב' חי און דמקל לאחסן לאצט דמי' בଘרין, ומתקבב קברך לעשנה ג' כו' באפונ' זה, ואפוקל כר' אסידר מספיק לשונם ווועס כבל-ברחו (אם לא ג'יניא קברות-פוקון קבר' דרכ' קברך קב' לא ר' בלחט' דרכ' ברכ' וכו', אאל לושב' א' אסידר דרכ' קברך ג'ונא נמי לא לעשנה, ש'הו לשון נדי, שפעריקין ומבדילין אותו מאגרcum). עין לעיל ביטין ה' סעיף י' ב' קבר אור הולך²⁷:

א (א) *שאכלו כאחד וכו'. ווזה לומר, (ג) שחתילה לאכל פאחה, וגמורו שנים מהם אחילה ורוצחים, אלא מכם רחיב לתשנה, ברכ' ברכות-המקוון:

שער הצעין

(ג) עין בביב-יוסף בשם הרכ' ש' ובפראיר-פוקי' ובברבי-יוסף: (ד) מג'אנדרם וש'א: (ו) מג'אנדרם ושי'א, דלא בפ' וטל' טפמי, עין במשכונת-יעקב חוק אבר-העיר ריק ליט' שג' הא הסים כן: (ז) קני' בשאכלו קרי שכעה זאן חיון הואר מון הראה: (ו) מג'אנדרם: (ט) קמן לבר' כפוקום הואר ג'ונא'ה פר' ג' שאכלו: (כ) אחורונים: (כט) אחורונים: (ככ) ושב' א' והוקא בביב-יוסף סיקן נה: (ה) עין לעיל ביטין ביב' סעיף י' ב' קבר אור הולך²⁷:

מילאים

הלוות ברכבת הפטון סימן קטן קטן

המשך מעמוד 198

שבחאה על האכילה כוית לא יברך, ממשום שעבר אישור באכילתנו. וראה מה שכתבנו לקמן סי' דד ס"ק מז.

וכן לענין מי שאלכל פת בלא נטילת ידים, הביא הגרשוי אויערבך (חוידושים למסכת ברכות מה, א) בשם ספר לב חיים (ס"י ב), שאין ברכותו החשובה כברכה על אכילת איסורה, ואך יש לעונת עלייה 'אמן', והואיל ואכילה פת פחות מכוחות פטורה מנtileה. כולם הגרשוי אויערבך (שם) כתוב שיש לענין בדבר, שהרי כיוון שהיה בודעתו לאכול שערור כוית מן הפת, נתחייב בטלית ידים כבר מתחילה אכילהו.

[משנה ב' ס"ק ז]

אם אגנב או גובל חיטים וטחנן ואפפאנז⁶.
(6) וגם גול חיטים ולאחר יאוש מאכלה אחר, כתוב לקמן (סי' תנדר ס"ק יז) לנין מצחה גולה, שהוא אחר מותר לבך עלייה, ממשום שלא הגיע עד לדייו באיסור, ולעיל (סי' יא ס"ק ל) לענין ציצית הביא את דעת הפמאי' בשם הלובש החטוי והגראי' שמחמים שלא יברך עליהם. וראה עוד מה שכתבנו בויה לקמן סי' תנדר שם, וסי' תרמיט ס"ק ג.

הרבך שעלו קובע את הסעודה, אין מומנים עליו, אבל אם אכל פת של הווית ועמו אכל בשוגג ליפתן של אישור, או שאכל, בשוגג אויה דבר של אישור בתוך סעודתו, מומנים עליין.

(5) ומטעם זה כתוב בשורת וחזרם שיק (אויח' סי' רט) שהאוכל מאכל המשוכן לבריאותו, אסור לו לברך עליו, ממשום שעובר עבירה באכילתנו, שהרי יוחי בהם' מתיב. וראה עוד מה שכתבנו לקמן (ס"י תעב ס"ק לה) לענין מי שסכנה בשבילה לשותות ארבע בוסות או לאכול מצחה ומורה, ובמגניט עצמוני לסכנה כדי לקיים המצויה, דעת מהרי' אסאדר שהוא מוצה הבהה בעבירה, ושיש אומרים שאין זה מצוחה אלא עבירה בלבד. וראה עוד מה שכתבנו לקמן סי' תקפט ס"ק א.

אכן, חוללה סוכרת האוכל עוגה שיש באכילה כוית ממנה כדי להזיק לבריאותו, דעת הגרשוי אלישיב (חווקי חמץ ברכות לו, א) שיברך ברכה ראשונה ולא ברכה אחרונה, לאחר ומסתבר שהփירור הראשון שאוכל איינו מסכני, אין אישור באכילתנו, ורק לענין ברכה אחרונה

הלוות ברכבת הפטון סימן קטן קטן

המשך מעמוד 200

שבחהב השוער הרב (שם סי' א) בזה.

[משנה ב' ס"ק ז]

הינו שובל ירך בפחאי, ובין גלם קיה רק צוית, אפלו הבי מצחיר¹⁴).

(14) וכן בפיירות עם מימיהם שאוכלים בקיומו סעודה, דעת הגראי' פישר (ימן בחילכו עמי ט) שמצטרפים המים עם הפירות להשלים שיעור כוית.

(13) ואף שבחהב השוער לעיל (סי' קעד ס"א) שמי שכחה ובירך ברכבת המזון יכול להצטוף לימון. כתוב המג'א (ס"ק ד) שם מعتبر בירך בין שלל כל גודם אכל לחם. וברבו מתארים ברובי המשג'ב לעיל (ס"י קעד ס"ק ב) שהאוכל לחם מחובב בזימון אלא שאין לו תקנה בין שכבר בירך ואין זימון למפרען, שכן גם לאחר שבירך לא נטלך חיבור ויכול להצטוף, מה שאון בין באוכל ירך אך שיכול להצטוף מים איינו מהובי בזימון, ולכן בשביבך נטהלק ממנה חיבור היומן למורי ואני יכול להצטוף. וכךון וזה בירך הפמאי' (סי' קקד א' סי' א'). וראה עוד מה

הלוות ברכבת הפטון סימן קטן ר

המשך מעמוד קג

שנקט החזוי'א (אויח' סי' כת), שלפי זה אם אצל העשרה נהשך מעשה בדריבעה, אין שיר ששתנה וויה אצל השומר יותר מזה. אבל אם נקט דעתה הביתה הלווי (סוף הקובוטר על חונכה) שעצם השמעה היא קיום העשרה ונוחש שבכайл אמר בהעזה, הרי אצלו אין חיסרונו של החסימע לאונינו, ואני מוקל לו שאצל המזריא יש חיסרונו כזה.

[משנה ב' ס"ק ל]

וען לעיל קסמן הנה סעיף יב בבא אוור הילכתה²⁷.
(27) שם (ז"ה מונדה) הרבה, שגם היה מונדה לא בוגל עבירה אלא רק בשביל מזון, מותר להצטוף עמו לכל דבר שבקדושה, אבל אם מונדה מהמת שבר על גורת הציבור אינו מعتبر לימון.

מהוגמי' (ברכות ט, ב) שלשיות ר' יהודה שהקורה ולא השמע לעונו יצא בדיעבד אך לא לכתהיל, גם האחרים השומעים ממנו אינם יוצאים אלא בדיעבד, ובמאסף אהל תורה (ח'א בהשנותו) הביא בשם הגראם אטולש שהקשה על זה, מודיע לא יצא השומר בכתהיל הוואיל והוא עצמו שמע באנונו, אך מוקל לו מה שהמשמעות איינו שמע. ותירץ הגיר אלחן וסידרן (שם) על פי ירושלמי, שבשאצל המוציא מעשה המזונה הוא מעשה של דיעבד. אינו אלא מעשה מצחה של דיעבד.

וכתיב על זה הגראי' קנייבסקי, שכל זה מסתבר רק אם ענין שומרם כעונה הוא שמעה חבירו שעשויה בעדו פטור אותו בגין שליחות, ובמו

הלוות ברכבת הפקידות

המשך מעמוד קה

(8) אמנם לקמן (סי' ערב ס"ק בב) כתוב, שיש מחמים שאינו נקראין עד שהייה תוסט שלשה ימים אחריו בישול הצימוקים.

הלווה הע' 81) שמסתבר שנחשב כמים בלבד, ולכן ברוכתם 'שהכל' אף שם יוצאו מהענבים.

